

„Stále upírám své oči k Hospodinu, on vyprostí ze sítě mé nohy.“ Žalm 25:15

„Výnos o Údolí vidění: Co je s tebou, že jsi celé vystoupilo na střechy, město plné hluku, halasu, město rozjařené? Skolení tvoji nebyli skoleni mečem, nezemřeli v boji. Do jednoho prchli všichni tvoji náčelníci; byli jati bez výstřelu z luku. Všichni tvoji zastiženi byli do jednoho jati v dáli na útěku. Proto jsem řekl: „Odvrátte ode mne oči, ať hořekuji a pláči; nesnažte se mě těšit nad zhoubou dcery mého lidu!“ Neboť den poděšení a pošlapání a rozruchu, den Panovníka, Hospodina zástupů, nastal v Údolí vidění, den zhroucení zdí a křiku o pomoc k hoře. Élam zvedl toulec, má vozy s posádkou a koně, a Kír obnažil štít. Nejlepší z tvých dolin jsou plny vozů; jezdcí zaujali postavení před branami. Odkryto bylo Judovo zaštítní. Onoho dne jsi vzhlížel k výzbroji Domu lesa.

Viděli jste, jak mnoho bylo průlomů do města Davidova a shromažďovali jste vodu z Dolního rybníka. Pořídili jste soupis domů v Jeruzalémě a strhávali jste domy pro zpevnění hradeb. Mezi obou hradbami jste zřídili nádrž pro vodu Starého rybníka. Nevzhlíželi jste však k tomu, který vše způsobil, a neohlíželi jste se na toho, který to odedávna připravoval.

Onoho dne Panovník, Hospodin zástupů, vyzval k pláči a k nářku a k vyholení lysiny a k přepásání žíněnou suknicí, a hle, veselí a radost, porážení dobytka a zabíjení ovcí, jedení masa a pití vína.

„Jezme a pijme, stejně zítra zemřeme!“ Mému sluchu však Hospodin zástupů zjevil: „Tato vaše nepravost jistotně nedojde smíření, zemřete,“ praví Panovník, Hospodin zástupů.“

Izajáš 22:1-14

„Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí! Avšak Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli. A jako vešla do světa smrt skrze člověka, tak i zmrtvýchvstání: jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života. Každý v daném pořadí: první vstal Kristus, potom při Kristově příchodu vstanou ti, kdo jsou jeho. Tu nastane konec, až Kristus zruší vládu všech mocností a sil a odevzdá království Bohu a Otcí. Musí totiž kralovat, ‚dokud Bůh nepodmaní všechny nepřátele pod jeho nohy‘. Jako poslední nepřítel bude přemožena smrt, vždyť ‚pod nohy jeho podřídil všecko‘. Je-li řečeno, že je mu podřizeno všecko, je jasné, že s výjimkou toho, kdo mu všecko podřídil.

Až mu bude podřizeno všecko, pak i sám Syn se podřídí tomu, kdo mu všecko podřídil, a tak bude Bůh všecko ve všem. Jaký by jinak mělo smysl to, že se někteří dávají křtít za mrtvé? Jestliže mrtví vůbec nevstanou, proč se za ně dávají křtít? A proč i my se v každou hodinu vydáváme v nebezpečí? Den ze dne hledím smrti do tváře – ujišťuji vás o tom, bratří, při všem, co pro mne znamenáte, v Kristu Ježíši, našem Pánu! Jestliže jsem v Efezu podstoupil zápas se šelmami jen z lidských pohnutek, co mi to prospěje? Jestliže mrtví nevstanou, pak ‚jezme a pijme, neboť zítra zemřeme‘. Neklamte se: ‚špatná společnost kazí dobré mravy.‘ Vystřízlivějte, jak se sluší, a nehřešte. Někteří nemají ani ponětí o Bohu. Říkám to k vašemu zahanbení!“

1. dopis Korintským 15:19-34

„Čemu připodobním toto pokolení? Je jako děti, které sedí na tržišti a pokřikují na své druhy: ‚Hráli jsme vám, a vy jste netancovali; nařikali jsme, a vy jste nelomili rukama.‘ Přišel Jan, nejedl a nepil – a říkají: ‚Je posedlý.‘ Přišel Syn člověka, jí a pije – a říkají: ‚Hle, milovník hodů a pitek, přítel celníků a hříšníků!‘ Ale moudrost je ospravedlněna svými skutky.“ Tehdy počal kárat města, ve kterých se stalo nejvíc jeho mocných skutků, že nečinila pokání: „Běda ti, Chorazin, běda ti, Betsaido! Kdyby se byly v Týru a Sidónu daly takové mocné skutky jako u vás, dávno by byli oblékli žíněný šat, sypali se popelem a činili pokání. Ale pravím vám: Týru a Sidónu bude lehčeji v den soudu nežli vám. A ty, Kafarnaum, budeš snad vyvýšeno až do nebe? Až do propasti klesneš! Neboť kdyby se byly v Sodomě udály takové mocné skutky jako u vás, stála by podnes. Ale pravím vám: Zemi sodomské bude lehčeji v den soudu nežli tobě.“ V ten čas řekl Ježíš: „Velebím tě, Otče, Pane nebes i

země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, a zjevil jsi je maličkým. Ano, Otče: tak se ti zalíbilo.

Matoušovo evangelium 11:16-26

Ke komu máme vzhlízet?

Chcete objevit tajemství dobrého života? Doma, v práci a podnikání, ve chvílích slávy i bolesti neztraťte tu pravou chvíli. Zachyťte a využijte každý důležitý okamžik. Jako nitky, jako cípky šátku. Tahejte za ně opatrně. A tak často je to jinak. Naše vyhlížení a hledání přehlušují silné věci: Na jedné straně nás dusí naše malomyslnost, předsudky a úzkosti, ale na druhé straně nám zvedají tlak příliš ambiciózní představy. Obojí kazí náš výhled. Kňouráme, když je třeba zatnout zuby a udělat druhý pokus. A naopak oslavujeme vítězství a úspěchy v okamžiku, kdy je třeba přibrzdit, velice střízlivě přemýšlet a rozvážně kontrolovat každý krok.

Ovšem, to rozpoznávání správné chvíle není populární. A ještě k tomu do všeho mluví naše okolí, které má ve všem hned jasno: „Vždyť je přece čas plesání, tak proč neplesáte? Až zapískáme a nebo zatroubíme, budete se klanět a naříkat. ¹ Třebaže jen naoko. Proč nejste schopni přistoupit na tuhle hru? Vždyť je to jenom jako... Vy jste ale divní lidé! Nejasáte s námi, když slavíme. A nestěžujete si na vládu a na pány, když všichni nadáváme... Tak co s vámi!?“ Nikdo se vás neptá na nějaké názory. Za minulého režimu a často i nyní před námi stojí jen jedna otázka: „Tak si vyberte, jste s námi a nebo proti nám?“ Přitom: Izrael měl být jiným, odlišným uprostřed národů tohoto světa a Ježíšovi učedníci mají být až dodnes ochotni riskovat jinakost. Nemají hrát hloupé hry. Jako Kristovi lidé nemusíme patřit k davu, nemusíme kráčet tam, kam se hrnou všichni! Není třeba propadat obecné skepsi a nekritickému veselí, když k tomu není rozumný důvod! Přece nebudeme patřit do „špatné společnosti, která nakonec zkazí i dobré mravy.“ (1. dopis do Korintu 15:33) říká apoštol. Pojdme si k tomu opět dát historický příklad z izraelských dějin. Píše o něm Izajášovo prorockví ve 22. kapitole.

V roce 701 před Kristem stála asyrská vojska hluboko v Judsku a před branami Jeruzaléma už se ozývali asyrští zpravodajci, kteří vedli proti obráncům informační válku. Podkopávali jednotu Judejců. Na jedné straně se hlásili, že je poslal sám Pán Bůh, na druhé straně se vysmívali těm, kteří věřili v Boží moc. Judský král Chizkijáš radši poslal velení obláhatelů všechno stříbro a zlato, vybral i chrámové poklady. Zaplatil asyrskému Sancheríbovi potupnou daň. Stahoval kalhoty daleko před brodem, ale zároveň se usilovně modlil před Pánem Bohem. A Pán Bůh měl pro jeho zmatky pochopení (a má i pro naše). Bůh se přiznal ke svému lidu a ke zničení Jeruzaléma nedošlo. Ještě ne - to bylo ve hře až o více než sto let později, za Babylónanů.

Ne, ještě ne. Pán Bůh zakročil a podle 2. knihy Královské (19:35) poslal anděla, který zdevastoval asyrská vojska. Jak to vypadalo, to nevíme, starověcí historikové i novodobí vykladači mají několik verzí. Prý to mohly být zástupy myši a nebo třeba mor. Jisté je, že se Sancheríb, vojevůdce a král Asyřanů, vrátil se zbytkem vojska do Ninive, kde byl zavražděn svými syny...

Tajemstvím úspěchu před branami Jeruzaléma nebyla judská chrabrost. Ale jakási nevýhra Asyřanů a neprohra Judejců. Juda však slavil, vyvalili sudy a plesali na střeších. Namísto hlubokého pokání, hledání a analýzy se jávalo. Připomínaly se strategické úspěchy, například Chizkijášův tunel

¹ Hodně podobně to muselo vypadat v Babylóně, když se judští mládenců měli klanět na povel zlaté soše. Taky jen hra, ale s drakonickými tresty pro ty, kteří ji nebudou hrát

Blanka, tedy podzemní přívod pitné vody do Jeruzaléma (který se ukazuje dodnes). Geniální stavba!

Nekritizujme jen Chizkijáše a jeho dobu. Přemýšlejme o sobě. Když nějak uspějeme, byť to není naše zásluha, rádi oslavujeme. A není to špatně. Jen to musí mít nějakou míru. Když si všichni říkají: „Jsme to teda dali! Co?! Ti převítí pelášili, viděli jste to? A teď bychom si tu měli rozdat medaile, odměnit vítěze a udělat tu všem kanceláře a najmout sekretáře a další personál.“² Vidíme příležitost k tomu, abychom si říkali, jak geniálně jsme zvládli nebezpečí, jak jsme vlastně dobří.

Ale Hospodin to viděl jinak: „*Onoho dne Panovník, Hospodin zástupů, vyzval k pláči a k nářku a k vyholení lysiny a k přepásání zíněnou suknicí, a hle, veselí a radost, porážení dobytka a zabíjení ovcí, jedení masa a pití vína. „Jezme a pijme, stejně zítra zemřeme!“* (22:12n) Ten dovětek otupělosti, bezčasí a beznaděje opakuje později apoštol Pavel v dopisu Korintským: „*Jezme a pijme, stejně zítra zemřeme!*“ (1.Korintským 15:32), a v jeho psaní je to argument těch, kteří nejsou schopni věřit ve vzkříšení. Má smysl žít jen tady a teď a pořádně si to užívat. Když do pekla, tak na pořádné kobyle...³

A přitom je to naprosto špatně! Vzhlížíme špatným směrem. Izajáš mezi mnoha jazykovými hříčkami používá zvláštní a nezvyklý pojem pro jeruzalémskou společnost a její postavení. Charakterizuje společnost jako „Údolí vidění“. No, to samo je protimluv! Naše představy mají z údolí trpasličí perspektivu. Kdo se kdy z údolí mohl rozhlédnout? A co asi z údolí viděl? Přece je to vždycky jinak: I Pán Ježíš vyhlížel k horám a stoupal na ně k modlitbě. A v klíčovém okamžiku izraelských dějin, na hoře Moria, u oltáře, na němž měl být Bohu obětován Izák svým otcem - a byl zachráněn výměnou za beránka, tam slyšíme, že: „*Tomu místu dal Abraham jméno „Hospodin vidí“.* *Dosud se tu říká: „Na hoře Hospodinově se uvidí.“ Na této hoře se uvidí...*“ (Genesis 22:14) A podobně jako Abrahám máme stoupat k horám, hledat výhled na místech, odkud je něco možné něco zahlédnout, u osobností prověřených časem a zkušenostmi. U těch, kteří jsou skutečně TOP.

Ještě jednou: Naše srdce by dnes měla zaplavit odpovědná vděčnost. Vděčnost a radost, která se ptá, co jsme neudělali nejlépe. Vděčnost, která děkuje za milost odpuštění a ptá se, jak nezopakovat staré chyby. Protože když nevidíme své chyby a vidíme jen vítězství, ztrácí se nám perspektiva budoucnosti. Nemáme-li správný výhled. Jsme-li v „Údolí vidění“ (22:1 a 5), tak musíme z tohoto údolí alespoň vzhlízet k horám, odkud by nám přišla pomoc, jak zpívá žalmista (121:1). To ale není populární! Vzhlížíme ke zbraním a pochvalujeme si svou moudrost (22:8 a 11)

Odnesme si:

1. Odvahu vidět svět ještě jinak, než všichni. Ne za každou cenu, ale s pokorou a bází. Nemusíme opakovat všechno, co se nám tlačí do telefonu a do počítače. Nebudeme si stěžovat na vládu a na pány, když jim všichni kolem nás nadávají. Budeme hledat správnou cestu. Nemá smysl tleskat, když tleskají všichni. Ale: Nepěstujeme si ani přemoudřelé alibi. Opravdově a poctivě se ptáme na smysl toho všeho, co žijeme. A vzhlížíme k horám, díváme se výš. Pane Bože, jak to vidíš Ty?
2. „Jezme, pijme, stejně zítra zemřeme...“ To je perverze, zvrácený výklad starozákonní knihy a hlavního poselství knihy Kazatel. Ta nás učí, abychom hledali namáhavě cestu a nejásali příliš, ale při tom všem má Kazatel na paměti, abychom nezmysli. Najíst se, napít se a poradovat se s

² Podobně chtěl Petr udělat na Hoře proměnění stánky Eliášovi, Ježíšovi a Mojžíšovi. Zabydlet se v tom jasu...

³ Titul knihy kněze a novináře Jana Jandourka

milými není žádný hřích. Jen musíme být na pozoru, protože až moc lidí kolem chce vyždímat život do poslední kapky. A špatná společnost, do které se bezhlavě přidáme, ta zkazí jakékoliv dobré mravy.

3. Svoji jinakost máme ustát. Ovšemže ne sektářsky. Tak často je jinakost a odlišnost od všech tím jediným cílem. Jinak se oblékat, jinak mluvit a podobně. A to je vše? Pro Ježíše Krista ne! On uzavírá jinak: Raduje se, že jeho motivům, řečem a činům rozumí děti! A obecně věří, že není třeba se přít o jiný názor, protože „Moudrost je ospravedlněna svými skutky.“ jinými slovy: Moudrost potvrzují její děti...